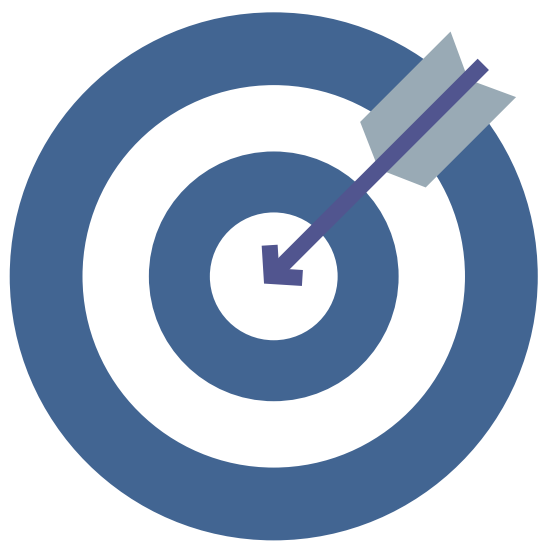

Intervencions per millorar els resultats funcionals en la paràlisi cerebral

Principis de bones pràctiques

Informació per a joves i famílies

Les següents recomanacions han estat desenvolupades per un equip de clínics internacional per destacar els principis de bones pràctiques per infants i joves amb paràlisi cerebral amb objectius funcionals. Aquest full informatiu pretén oferir-vos idees basades en recerca actual. Aquestes idees es poden consensuar o debatre amb el personal clínic que dona suport al seu infant i a vostè per aconseguir els vostres objectius.

ESTABLIR OBJECTIUS IMPORTANTS PER A VOSTÈ

La intervenció terapèutica hauria de començar sempre amb el personal clínic preguntant què és el més important per als nens/es, joves i famílies, i establint objectius de teràpia basats en les seves prioritats.

Els objectius funcionals estan relacionats amb tasques i activitats de la vida real o quotidiana (com per exemple vestir-se i anar amb bicicleta), més que no pas focalitzats en moviments o discapacitats subjacents (com per exemple augmentar el rang de moviment del colze).

S'haurien d'establir objectius petits i realitzables, i tots els membres de l'equip haurien de tenir una còpia dels objectius, per tal que tothom treballi cap als mateixos objectius comuns.

Es recomana establir un màxim de tres objectius cada vegada, per a què la pràctica terapèutica sigui assolible i els infants i les famílies no se sentin sobrepassats intentant treballar-ho tot a la vegada.

PRACTICAR L'OBJECTIU SENCER DINS LA VIDA REAL

Quan un nen/a o un jove té un objectiu funcional, l'evidència ens diu que la forma més efectiva d'aconseguir aquest objectiu és practicant-lo de forma global, en lloc de treballar moviments deficientes o habilitats subjacents. Per a objectius a llarg termini, això pot suposar establir objectius més petits i assolibles que treballin per arribar a l'assoliment de l'objectiu de llarg termini.

Practicar objectius dins de contextos de la vida real o quotidiana, com per exemple a casa o a l'escola, i practicar amb l'equipament o objectes que el nen/a fa servir en el seu dia a dia dona millors resultats.

L'exercici pràctic fora de l'entorn de la teràpia és difícil per a les famílies, però per tal d'assolir els objectius, la pràctica de l'exercici terapèutic necessita dur-se a terme de la forma més regular i freqüent possible, i no només durant les sessions de teràpia presencial al centre.

Parli amb el seu equip clínic sobre quina freqüència de l'exercici pràctic és necessària. Arribeu a un pla de forma conjunta, per establir quan i on aquest exercici pràctic pot ocórrer de forma realista per la seva vida de família. Considereu altres suports que poden ajudar amb aquest pla terapèutic, com per exemple amics, germans, escola, altres membres de la família o altres professionals de suport.

TREBALLANT CONJUNTAMENT COM A PART D'UN EQUIP

Els clínics han de compartir el seu coneixement sobre opcions d'intervencions basades en l'evidència que siguin apropiades per vostè o el seu fill/a, basades en les seves habilitats i objectius. Això l'ajudarà a prendre decisions informades sobre quina intervenció li convé més. En determinades ocasions algunes intervencions poden no ser apropiades per vostè o el seu fill/a, i els professionals de salut el poden ajudar a entendre perquè.

Les famílies heu de tenir opcions i flexibilitat sobre els serveis i les intervencions.

Els clínics que treballen amb vostè o el seu fill/a haurien de col·laborar com un equip, amb la família inclosa com a una part integral de l'equip de forma activa.

Els professionals de salut que comuniquin de forma eficaç les prioritats actuals a treballar i els plans d'intervenció podran garantir que tothom treballi per assolir objectius globals comuns i reduir la càrrega i preocupació de les famílies respecte la coordinació de serveis.

Translation to Catalan: Ortega, A; Domenech, G; Puigdevall, E; Varela, C & Biedermann, T; Fundació Aspace Catalunya